

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Landstthinget. № 121.

Tredie Sæssion.

69de Møde.

Lørdagen den 31te Januar.

(Fortf.)

Slensborg (fortsat): Efter det Forhold, som Udvalget havde tænkt sig skulde finde Sted mellem Landkassen og den coloniale Hovedkasse, vilde en saadan Forening være aldeles nødvendig, foruden at den anbefaler sig ved mangfoldige andre Hensyn, deriblandt det, at der paa Verne ikke findes Kræfter nok til disse forskjellige Raads Besættelse. Nu kan man maaffee i Vestindien troe, at siden § 11 overlader Borgerraaedene Valglisternes Affattelse — og, saafremt Loven kommer til at gaae igjennem med § 11, saaledes som den nu er, er der jo Grund til denne Tro — man kan altsaa troe, at, siden § 11 paa lægger Borgerraaedene Valglisternes Affattelse, ligger deri en Hindring for at lade dem smelte sammen med Colonialraadet, naar det ikke udtrykkeligt udtales som Noget, der kan stee; thi under den Forudsætning maatte naturligviis hvi Bestemmelse i § 11 modificeres, da Colonialraadet jo ikke kan forfatte Valglisterne over de Mand, som skulle vælges til selve Raadet; altsaa naar § 11 bliver staaende, saaledes som den nu staaer, naar Forslaget saaledes gaaer igjennem og bliver Lov, kunde man let i Vestindien troe, at nu var den Ting afgjort, og at Borgerraaedene nu ikke skulde forenes med Colonialraadene. — Jeg maa tillade mig, efter det ringe Kjendskab, jeg har til Forholdene derovre, at antage, at det er aldeles nødvendigt, at en saadan Forening finder Sted; jeg indseer ikke, hvorledes Colonialraadet vil kunne blive til og blive hvad det bør, uden en saadan Forening. Nu vil man vel svare mig dertil: Ja, vi have ikke kunnet antyde noget Saadant, fordi vi jo give Loven saaledes, som

den skal være, og der passer ikke flige Antydninger; men her tillader jeg mig at troe, at vi atter have et Beviis paa, hvor farligt det er at give en saadan Lov, naar man ikke er fuldkomment inde i Forholdene, og derfor er det netop, at vi have indskrænket os til Antydninger, Antydninger, der ikke kunne danne et Materiale, et brugbart Materiale for en god og fuldstændig Lov. Men jeg vil jo gjerne indrømme, at det er vanskeligt at komme med saadanne Antydninger, naar Loven skal udgaae som Lov.

Bjerring: Det er ganske rigtigt, som den ærede sidste Taler har anført, at vi ikke have dristet os til at fremkomme med Forslag om at slaae Borgerraaedene sammen med Colonialraadet; jeg troer ikke, det ærede Thing vil misfjende, at det har været umuligt for os at løse et saadant Spørgsmaal, som staaer i Forbindelse med saa mange andre Forhold, og vistnok frembyder overordentligt store Vanskeligheder at ordne. Men, naar den ærede Taler har henpeget paa, at disse Ord i § 11, at det er de respective Borgerraad, af hvem listerne skulle affattes, kunde antyde, at en saadan Ophævelse af Borgerraaedene ikke skulde foretages, saa vil jeg tillade mig at gjøre opmærksom paa, at disse Ord netop af Motiverne Pag. 23 sees at være foreslaaede af de 10 Mænds Forsamling at skulle optages, da de ikke stode i det oprindelige Udkast; hvis altsaa den Betydning, som den ærede Landstthingsmand har villet lagge i disse Ord, virkelig skulde ligge deri, og jeg vil indrømme, at den kan ligge deri, saa maa derved tillige være givet, at de 10 Mand, som jeg antager, man ikke vil frakjende Kjendskab om de locale Forhold, have været af den Mening, at Borgerraaedene skulle vedblive. Jeg troer altsaa ikke, at der i dette Punkt kan være nogen Vanske-